JE MAINTIENDRAI.

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 8sten SEPTEMBER, 1827. N. 36

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Fiscaal's Kantoor, den 7den September 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 21 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

EDICTALE CITATIE!

MET prealabel consent van Zyne Excellentie PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbynacht in dienst van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige Eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Doet de Weledele Heer GEORGE CHRISTIAAN MULLER, in kwaliteit als thans alleen alhier te lande zynde Testamentaire Executeur in den Boedel en Nalatenschap van wylen den Weledelen Heer JOHAN FREDERIK GODLIEB ZIEGLER, alhier gewoond en overleden; aan alle en eenen iegelyk, zoo alhier te lande, als elders wonende adverteeren, dat de genen die vermenen mogten, eenige actie of pretentie te hebben ten laste gemelden Boedel, gehonden zullen zyn dezelve hunne actie of pretentie, de zoodanigen alhier te lande wonende binnen den tyd van acht dagen en die elders wonende binnen den tyd van zes maanden van heden afterekenen aan den voornoemden Heer Executeur te komen op en aangeven, ten einde gemelde Boedel tot finale likwiditeit kan worden gebragt.

Dagvaardende de Heer Executeur voornoemd al de genen die van dés te doen in gebreken mogten blyven voor de Edele Achtbare Heeren Raden Commissarissen uit den Edelen Achtbaren Raad van Civile en Criminele Justitie dezes Eilands, de alhier te lande wonende tegen den 13den September dezes jaars, en de zoodanigen elders wonende tegen de eerste sessie van welgemelden Raad in de maand January 1828, ten einde aldaar staande Rolle hunne actie en pretentie met de behoorlyke verificatien van dien intebrengen op pœne dat tegen de non comparanten zal worden geprocedeert by default en verstek van actie.

Aldus voor de eerste maal gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao den 8sten Augustus 1827.

Den 15den dito voor de tweede maal en
Den 22sten dito voor de derde en laatste maal.

LATTE, Sec.

TE KOOP
By den ondergeteekende:

Hammen—Pekelworst—Rolpens—Hoofdkaas—Reuzel—Edammer Kaas—Brood Suiker—Genever—Roode Wyn—Fagner Water—Porcelynen—Aarde en Glaswerk—Dordsche Tras—en Verglaasde Pannen—Hollandsch Zeildoek en Linnen—Citsen in Soorten—Platilles—Listados—Creassen—Rouaanen—Casscrillos—Warendorper Linnen—Fyne Lakens—Vlaggedoek—Patent Lampen en Olie—Lyn Olie—Drooge Witlood—Geeloker—Meel—Tabak &c. &c. &c.

J. J. POOL.

Den 23sten Augustus 1827.

Mengelingen.

Over den godsdienstigen toestand van Europa, bij gelegenheid van de verwerping der wet over de gelijkstelling der Roomschen met de Protestanten, in het Britsche Rijk.

Meermalen de staatkundige gesteldheid van Europa beschouwd hebbende, komt het ons thans voor, met de gelegenheid te strooken, dat wy eens eenen blik over deszelfs *godsdienstigen* toestand werpen. Immers eene *nieuwe*, en tot nu toe de ernstigste poging, om de Roomschgezinden met de Protestanten in de Britsche Ryken, in alles, gelyk te stellen, eene poging, door den grooten en achtingswaardigen staatsdienaar Canning yverig ondersteund, is volkomen mislukt. Mag en moet men nu de verwerpers dier schynbaar zoo menschelyke, zoo billyke, ja zoo volstrekt regtvaardige wet als onverdraagzamen, als dweepers beschouwen? Om deze vraag wel te kunnen beantwoorden, moeten wy noodzakelyk het oog slaan op *Europa's* tegenwoordige gesteldheid ten aanzien der Godsdienst.

De donders van het *Vatikaan* zwegen sinds lang; deszelfs bliksems schenen in onschadelyk weerlicht veranderd te zyn. Met de afschaffing der *Jezuiten*-Orde werd de verdraagzaamheid, de toenadering van Roomschgezinden tot de Protestanten mogelyk. Welke schoone vruchten droeg niet deze gesteldheid der gemoederen, sedert dien tyd, zoo in Duitschland als in Frankryk, (reeds vòór de omwenteling) en ook elders! Wie kent niet de besluiten van Joseph II. en Lodewyk XVI., omtrent de Protestanten! Ook Engeland werd daardoor tot merkelyke toegevendheid gestemd, en was de vriendelykste schuilplaats voor de ongelukkige *Roomsche* Priesters, door de omwenteling uit hun vaderland verdreven, wier geheime proselytenmakery onder de Protestanten, die zeer aanmerkelyk was, men zelfs door de vingeren zag, omdat men in den *Roomschen* Priester slechts een' ongelukkigen broeder en medechristen, het slagtoffer van gehechtheid aan zynen godsdienst, zien wilde. Doch hoezeer is dit alles veranderd? En sedert wanneer? Sedert de herstelling der *Jezuiten* in 1814.

Van nu af aan wordt de scheidsmuur tusschen Roomschen en Protestanten, *wanneer dezen by het Evangelie willen volharden*, sterker en hooger opgetrokken dan immer. De leer, die men reeds voor afgesleten hield, de middeleeuwsche leer, *buiten de kerk geene zaligheid*, wordt met vernieuwden aandrang en yver gepredikt. Roomsche priesters *moeten* zich, op last hunner oversten, van alle gemeenschap met Protestanten, vooral van Protestantsche leeraars, zorgvuldig onthouden. De openbare en geheime proselytenmakery begint in alle Protestantsche landen, door allerlei middelen, in te dringen. In ons vaderland, waar men sedert lang aan deze geschillen niet meer dacht, waar de *Roomschen*, sedert de opheffing der *Jezuiten*, reeds vóór de omwenteling groote vryheid genoten (men denke aan de vorming door Bisschop BRANCADORO in 1792) waar zy sedert de omwenteling in alles gelyk stonden met de Hervormden, begon men reeds in 1815 notarissen en boekverkoopers te werven, en door dezelve op de smalle gemeente te werken.—Het laatste beproeft men door onderstand in geld, zelfs by de krygslieden. Men weigert elders het inzegenen van gemengde huwelyken, ten zy op voorwaarde, dat alle de kinderen *Roomsch* moeten worden. Oudwyfsche fabelen komen weder te voorschyn, en worden als heilige waarheden opgedischt; zelfs de Paus verklaart een' man heilig, *die eens gebradene vogels aan het spit levendig gemaakt en weder had laten vliegen*. Nonnen vertoonen de wonden des Heilands weder op haar ligchaam, gelyk in de donkerste middeleeuwen. Men tracht het mirakel van Konstantyn aan de lucht, weder aan de *geloovigen* te doen zien. Te Rome wordt een ongelukkige, die op Vrydag vleesch gegeten had, met onteerende ligchaamstraffen geteisterd. De Protestanten te Nimes worden, onder staatkundige voorwendsels, *een jaar na de herstelling der Jezuiten*, BY DUIZENDEN VERMOORD!—Tegen de verspreiding der Heilige Schrift, in de landtaal, verzet zich de Paus met eenen yver, als of dit goddelyke boek het zedebedervendste, het schadelykste libèl ware; en de Pausen schynen het gezegde van den monnik in den tyd der Hervorming te beämen: "*Er is een boek in het licht gekomen, dat men het Nieuwe Testament noemt, dat vol is van heillooze ketteryen, en niet gelezen mag worden.*" Daarentegen wordt eene doorgaande vervalsching van de Geschiedenis van *Engeland*, door den *Roomschen* Priester Lingaid, die zelfs den *Paryschen* moord durft verdedigen, hemelhoeg opgevyzeld, om dat hy in een verleidelyken styl geschreven, en *schynbaar* op vele echte stukken gebouwd is. In Duitschland en Zwitserland worden Protestanten aangeworven, (de schryver van den maaltyd van THEODULUS VON HALLER); maar men beduidt hun dat zy nuttiger kunnen zyn, door zoo lang mogelyk te veinzen, dat zy nog Protestanten zyn, en dus bedekte slagen aan hun kerkgenootschap toe te brengen. Dit is een echte trek, die het *Jezuitisme* verraadt!—*Het doel heiligt de middelen*, thans logen en valschheid, gelyk in vroeger tyd moord!—In Saksen, een *Protestantsch* land, bedient men zich van de omstandigheid, dat de Koning en zyn gezin Roomschgezind zyn, om ook dáár te werven. Zekere Bisschop MAUERMANN vestigt zich te Dresden, om aflaatbrieven voor het *jubilé* aan den man te brengen; en onder zyn opzigt wordt in het stamgewest de Hervorming een *Roomsch* tydschrift uitgegeven, (*Leipziger unpartheyischer Litteratur-und Kirchencorrespondent*) waarin gezegd wordt, dat de Protestanten slechts *brokstukken* (*Trümmer*) *van een geweten* hebben; dat men, om dit tot een geheel te maken, *Roomsch* moet worden; *want dat men nergens een goed geweten kan bekomen dan in een' Roomschen biechtstoel!* (Zie *Hallische Literaturzeitung*, Dec. 1826, No. 313). In ons *Nederland* wordt eene *Roomsche* vrouw, om dat zy aan een Protestant gehuwd was, door die *Christen-Pharizeën met boetedoeningen dood gepynigd*, en nog na den dood vervolgd. (Het feit by *Doornik*, tegen meyr. dewed. DRUYVESTEIN is bekend).

Gaan wy nu de onderscheiden landen na, zoo is de nacht, die in Spanje begon te verdwynen, door invloed van het *Jezuitische Papismus* (zoo willen wy die strekking liefst noemen, omdat onze *Katholyke* broeders, die den geest van Fénélon, Sailer, Lexius en van Ess bezitten, daarvan geheel vry zyn) weder in de dikste duisternis verkeerd. Geene verbetering mag daar gemaakt worden, noch in het staatkundige, noch in het burgerlyke, *op straffe des doods*. De *Auto da Fé's* worden, zonder *stellige* vernieuwing der inquisitie, hervat. De geestelykheid bestuurt, *facto*, het land; de Koning is nul.—In *Italie* wordt, onder schyn van vervolging der onrustige *carbonari*, alle verbetering en verlichting, zoo wel godsdienstig als staatkundig, geweerd, en dit werkt eenen Paus als LEO XII. die de *goede* zyde van LEO X. niet *heeft*, wonderwel in de hand. In *Duitschland* verbiedt een Vorstje, als dat van *Anholt Köthen* (zyn gebied is omtrent zoo groot als het waterschap van *Woerden*) in zynen heiligen yver, om ook de pas omhelsde *Roomsche* kerk te dienen, alle vereeniging der beide Protestantsche genootschappen tot eene kerk, denkende dus wat al te verstaanbaar: *verdeel en, regeer?* In *Frankryk* groeit het aantal, de magt en de invloed eener geestelykheid, die van *Rome's* wenken vliegt, onder een geheel *Jezuitsch* ministerie dagelyks aan: men wil thans door eene wet alle geschriften van de willekeur der regering, dat is: der *Jezuiten*, doen afhangen. Dank zy *onze* vaderlyke regering, dat zy door hare, in geheel Europa by alle weldenkenden toegejuichte maatregelen, ons tot nu toe voor deze landplaag heeft weten te waarborgen. Doch men spreekt van schikkingen met Rome. In *Nederland vreest* men voor een concordaat. Een *concordaat* met den *Roomschen* stoel, die nooit iets van zyne aanspraken opgeeft, is altyd, maar vooral in den tegenwoordigen toestand, gevaarlyk. Reeds loopen er geruchten van de opoffering eener beroemde godgeleerde faculteit, in eene onzer Noordelyke Hoogescholen, aan een Roomsch Bisdom; geruchten, die zekerlyk valsch of althans zeer overdreven zyn: want onze Koning is te verlicht, te volklievend en te bekend met *Rome's* staatkunde, *die, wanneer men haar een vinger geeft, de geheele hand neemt*, om iets van zyne of zyner Protestantsche onderdanen regten in de waagschaal te stellen. Maar daarom is het geheele concordaat met zulk eene mogendheid, die de *reservatio mentalis* bezigen kan, zoo dikwyls zy wil, terwyl de zucht tot *bekeering* altyd in den achtergrond schuilt, eene hoogst gewaagde onderneming, die wy niet zonder zekeren angst te gemoet zien.

Engeland blyft dus nog altyd het groote, het magtige bolwerk der Protestanten. Bezwykt eenmaal deze dyk, zoo stort zich de nu reeds zoo dreigende magt der duisternis, even als een stortvloed, onbelemmerd en onwederhouden over geheel *Europa* uit. Reeds heeft zich in *Ierland* eene zoogenaamde *Katholieke Associatie* gevormd met eene dreigende houding, die zich onder anderen verstout heeft, de maatregelen onzes konings, ten aanzien der vreemde zendelingen, der kleine *seminarien* en van het *Collegium Philosophicum* te laten onderzoeken, en in hare hooge wysheid hevig te gispen. Als dit aan het groene hout geschiedt, wat zal aan het dorre geschieden? Als deze menschen eens, door de groote overmagt der *Roomschen* in *Ierland*, meester van de parlements-verkiezingen aldaar waren, wat zouden zy dan niet doen? Zouden zy geene vervolgers worden?—Zouden zy niet roepen over de onregtvaardigheid en onbillykheid, van altyd onder een' *Protestantschen koning* te moeten staan. Reeds zegt een *Duitsch* Roomsch tydschrift al juichende: "*Engeland* gaat, zoo wel in het kerkelyke als staatkundige, gebeurtenissen te gemoet, die nog meer invloed op het lot van ons werelddeel kunnen hebben, dan de grootheid van dat Ryk zelve!"—Eere zy dus aan die helderziende Volksvertegenwoordigers, welke dit gevaar beseft, en door het afslaan van *sir* Francis Burdett's voordragt, al werd zy door Canning zelven ondersteund, het gevaar vooreerst nog verwyderd hebben. *Ierland* behoeft daarom niet langer te lyden. De bronnen van deszelfs ellende zyn louter staatkundig, en zullen daardoor niet opgedroogd worden, dat *Roomsche* leden te *Londen* in het Parlement zitten.

Maar, terwyl nu de magt der *Ultramontanen*, met ee-

nen geest bezield, onder één opperhoofd, door één overal verspreid genootschap (hoezeer onder verschillende namen) bestuurd, dus de vryheid der Protestanten bedreigt, stellen deze daarentegen nu ook de verdubbeling van magt over, die de eendragt aanbiedt? Helaas, neen! Wy spreken niet van de oude verdeeling tusschen *Lutherschen* en *Hervormden*: deze begint allengs voor eene verbroedering, zoo niet in hetzelfde kerkgenootschap, dan toch in denzelfden geest, plaats te maken. Doch eene andere scheiding heeft er tegenwoordig, en, mogten wy niet behoeven te zeggen, hoe langs zoo meer, plaats. Het is die der meer of min gestrenge regtzinnigheid, of gehechtheid aan de oude *symbolische* boeken. In ons vaderland is die reeds vóór jaren in het *Luthersche* kerkgenootschap begonnen, en duurt nog voort als volledige scheiding. Later begon te *Génève*, gedeeltelyk door toedoen der *Engelsche* Methodisten, eene verdeeldheid van dergelyken aard, waarby de minder aan het oude gehechte party zich aan vervolging der andersdenkenden schuldig maakte, en daardoor natuurlyk de verbittering vergrootte. Ook scheldwoorden, zoo als *momiers*, liet men niet ongebruikt; en dat tusschen broeders in het christelyke geloof, die den Bybel alleen als rigtsnoer erkennen! Dit zelfde verschil, hoewel nog niet in volkomen scheuring uitgebarsten, heeft elders, in Zwitserland, in Frankryk in Duitschland en Nederland, plaats. De meerdere vryheid in het schriftverklaren, die zich sedert omtrent vyftig jaren dagteekent, wekt by velen afkeer en vrees voor geheele overhelling tot de bloot natuurlyke godsdienst; terwyl de anderen de aanklevers van het oude beschuldigen, van den menschelyken geest te willen doen stil staan. Werd nu dit verschil met bezadigdheid, kalmte en christelyke liefde gevoerd, zoo ware daaruit welligt niets te vreezen: maar de toon van aanval en verdediging is somtyds zoo bitter, zoo hatelyk, dat de Jezuiten, de algemeene vyand, daaruit de hoop wel *moeten* opvatten, van in dit troebele water te visschen. En toch staan aan weerszyden opregte, brave, waarlyk godsdienstige menschen! En toch is *verdraagzaamheid* de leus van het *Protestantismus*, reeds door Luther met de meeste kracht aangedrongen! Welk eene dwaasheid, in het gezigt van een' magtigen, alles bedreigenden vyand, elkanders krachten in burgertwisten te verteeren! Want de *Pauselyke* Kerk, of liever het thans heerschende *Jezuitische Papismus*, is toch wel ongetwyfeld de vyand zoo wel der gestrenger, als der minder gestreng regtzinnige party onder de Protestanten. De laatsten zullen in die gezindte de pogingen tot verduistering van den menschelyken geest, de eersten de verheffing van zoogenoemde werken (bedevaarten, kerkversieren, het prevelen van gebeden, zelfs aalmoezen), *om daarmede den Hemel te verdienen*, als de gevaarlykste strekking afkeuren. (Heeft niet onlangs de heer JAMES, predikant te Breda, die tot de meer gestreng regtzinnigen behoort, den *Ultramontaan* openlyk aangetast?)— Andere, insgelyks zoo denkende mannen, vervolgen openlyk de Jezuiten. O mogt dan de geest der liefde, der eendragt, der onderlinge welwillendheid, der toegevelykheid en verdraagzaamheid ten minste alle Protestanten bezielen, wanneer de regering der Roomsche Kerk, in verbond met de Jezuiten, de hand tot vrede zonder slaafsche onderwerping, *of* terugwyst, of die veraderlyk aangrypt, om haar slagtoffer te beter te kunnen doen vallen? Maar alle echte, brave *Katholyken* zullen de Protestanten, wanneer zy *elkander* verdragen, meer en meer hoogachten, en ook, by alle verschillen, de hand van broederschap en christelyke liefde toereiken. Mogten toch dezulken, die in hunnen, zoo zy wanen heiligen, yver voor de regtzinnigheid, met yzing op de verbroedering der thans zoo verdeelde Protestanten nederzien, bedenken, dat, tydens het beleg van Jeruzalem door de Heidenen, de stad voornamelyk bezweek door de onderlinge burgertwisten, waarin de *Zeloten* het meeste kwaad deden! Mogt aan den anderen kant alle vinnige spot, alle beleedigende *ironie* ophouden! Is de aanval bits en honend: verdediging door *persifflagge* is den Christen, den edeldenkenden Protestant, onwaardig. Vrede dus, vrede zelfs met die personen, welke, eerst onlangs tot het Christendom zynde overgegaan, nog meer den yver van nieuw bekeerden, dan de zachtzinnigheid, het kenmerk van den echten Christen, ten toon spreiden! Mogten zy ook, hunne vrienden en aanhangers hunne niet gemeene talenten besteden aan het tegenwerken van die hoogst gevaarlyke strekking, welke thans al wat Bybelsch Christendom heet, hoe verschillend ook van uiterlyke vorm of denkwyze, vereenige zich tot de verdediging van hetgeen ons het dierbaarste is, van het licht der waarheid, in het Evangelie ten toon gespreid, tegen de zamenzwering van de vienden der duisternis, die thans ook den kortzigtigsten moet in het oog vallen! Want *op deze verdeeldheid bouwt die zamenzwering hare hoogste verwachtingen.* Het reeds boven opgenoemde onbeschaamde *Roomsche* tydschrift, hetwelk aan de Protestanten slechts brokken van een geweten toekent, biedt aan alle eerlyke *geloovigen aan de Openbaring onder de Protestanten* de hand van welwillendheid aan. Dat is zekerlyk niets anders, dan eene poging om de Hervormden van elkander te scheiden, de meer *gemoedelyken* (zoo als men zegt) van de vryer denkenden af te scheiden, de eersten te winnen, (zoo als hun dit loopje met den braven STOLBERG gelukt is) door den wolf onder het schaapsvel te verbergen, en zoodoende den een door den ander te overwinnen, en met geweld voor de *alleen zaligmakende Kerk* te doen bukken! Maar het *zal* hun niet gelukken. Hunne pogingen in den jongsten tyd waren te onbeschaamd, om niet elk de oogen te openen. Regeringen, particulieren, verschillende Protestantsche Kerkgenootschappen, hoog regtzinnigen en minder aan het oude gehechten, moeten en zullen zich tot een heilig verbond der lichts vereenigen, tegen hetwelk de punten van het ryk der duisternis, al braakten zy ook geheele legers van Jezuiten en monnikken uit, niets zullen vermogen!—

LETTERLYKE VERTALING EENER SPAANSCHE PUBLICATIE.

(*Voyage à Madrid, par M.* A. BLANQUI.)

De nieuwspapieren hebben dezer dagen gewag gemaakt van eene Publicatie, te Madrid uitgevaardigd, ter gelegenheid van eenige blyken van afkeuring, in den Schouwburg gegeven. Zie hier eene letterlyke vertaling van dit *curieuse* stuk, zoo als ik zelf het aan de muren der hoofdstad heb gelezen:

"*Publicatie. Aan de Inwoners der zeer heldhaftige Stad Madrid.*

"In naam des Konings, onzen Meester: de *Alcades* van het Hof, kennis bekomen hebbende van de volksbeweging, welke gisteren aan de deur des Schouwburgs heeft plaats gegrepen, volksbeweging, lynregt strydig met het gevoel van betamelykheid, hetwelk de bewoners dezer zeer heldhaftige stad onderscheidt, decreteren hetgeen volgt: Elk, die betrapt zal worden, met luider stemme op de plaats des Schouwburgs briefjes te vragen, zal gevat en veroordeeld worden tot twee maanden gedwongen arbeid aan het *Prado*, met eene keten aan de voeten; in gevalle van herhaling, zal de straf worden verdubbeld. Elk, die zich veroorlooft toe te juichen of te fluiten gedurende de vertooning van eenig stuk, of teekens te geven aan personen in de *loges*, *en zelfs aan zyne zuster*, zal, voor de eerste maal, worden veroordeeld, om gedurende zes jaren als soldaat te dienen, en, in gevalle van herhaling, zal hy voor tien jaren naar de galeijen worden gezonden."

De bedenkingen, by het lezen dezer Publicatie, verdringen elkander. Laat my alleen zeggen, dat dusdanig stuk toereikend is voor de geschiedenis van een geheel tydperk!

EEN WAAR WOORD VOOR SOUVEREINEN.

(*Napoleon et l'Europe, par M.* A. DOIN. *Paris*, 1826.)

Naar welken kant men het oog wende, men ziet, dat er geene gerustheid of veiligheid bestaat voor de gouvernementen, dan in een openhartig en opregt verbond met de Volken, naardien by de Volken de rykdom, de verlichting en de magt gevonden worden.

Twee schyngronden beletten dit verbond; te weten: "de Volken zyn niet godsdienstig; ze zyn niet Monarchaal."

De Volken *zyn* godsdienstig; maar zy willen niet, dat de Godsdienst ten voorwendsel diene, om hen te verslaven; zy willen niet, dat de Geestelyken, den drempel des tempels overschrydende, zich meester maken van den schepter der Koningen.

De Volken *zyn* Monarchaal, wezenlyk Monarchaal; want, zoo zy niet Monarchaal waren, zouden zy Republikeinsch zyn, en de voorstanders der Republiek zyn min talryk in *Europa*, dan de voorstanders der Aristocratie; het is genoeg, hen te leiden.

Maar de Volken willen Constitutiën, omdat de Constitutiën aan allen voordeelig zyn, en de volstrekte Magt alleen voordeelig is aan eene enkele klasse. De Constitutionelen willen Monarchyen, gegrond op wetten; de Aristocratie wil Monarchyen, gegrond op de grilligheid en de willekeur. Alzoo willen honderdachtenvyftig millioenen menschen in Europa de regering der wetten; twee millioenen menschen willen de regering des welbehagens (*du bon plaisir.*) Met de Volken zyn de Gouvernementen verzekerd van een' langdurigen vrede; met de uitzonderingen zyn zy verzekerd van eene lange reeks van geschillen. Het is te wenschen, dat zy eindelyk eene keuze zullen doen, en moede worden van tot in het oneindige door de begrippen te worden bestreden.

Men kan het voorname punt niet genoeg herhalen, dat het belang der gouvernementen geen ander is, of behoort te zyn, dan het belang van het algemeen; want nimmer zal men eenig mensch, hoe beperkt zyne geestvermogens zyn mogen, diets maken, dat het belang van *Europa* berust op het hoofd van eenige byzondere personen, op deszelfs oppervlakte verspreid.

De *Engelschen* hebben hunne omwenteling bewerkt, om eene Constitutie te hebben; de Aristocratie wilde dezelve niet.

Frankryk heeft zyne omwenteling daargesteld, om eene Constitutie te erlangen; de Adel en de Geestelykheid wilden dezelve niet.

Spanje heeft zyne omwenteling tot stand gebragt, om eene Constitutie te verkrygen; de Geestelykheid heeft dezelve niet gewild: de burgeroorlog is uitgeborsten; *Frankryk* heeft (zoo het heet) de orde hersteld; de volstrekte Magt heeft haar gezag hernomen; maar de verschrikkelykste onlusten zyn op nieuw aangevangen, en de geweldigste ontknooping (*catastrophe*) is onvermydelyk, zoo men haar niet voorkomt.

Napels en *Piemont* hebben hunne omwenteling begonnen, om eene Constitutie te bekomen; de *Oostenrykische* Oligarchie alleen heeft dezelve gedempt door de kracht der wapenen.

Rusland, tot hetwelk naauwelyks een lichtstraal doordringt, roept met luiden kreet om de vestiging van een maatschappelyk verdrag; het woord Aristocratie is hetzelve ten aanstoot.

De *Polen* verdragen het juk alleen omdat zy nationale vertegenwoordiging bezitten.

Zweden wordt door de wet bestuurd.

De *Vereenigde Nederlanden* hebben het vertegenwoordigend stelsel, met den gelukkigsten uitslag, ingevoerd.

De helft van *Duitschland* wordt Constitutioneel geregeerd; de wederhelft heeft oude Charters, welke zy doet herleven, of vraagt om wetten.

Alle de Natiën willen dus Constitutiën en, daar deze begeerte zoo algemeen is, zou het dwaasheid zyn, dezelve te verwerpen.

Dat wy het voor de duizendste maal herhalen, want er zyn dooven in *Europa*: *zoo gy den vrede wilt, gaat voorwaarts met de eeuw, gaat voorwaarts met de Volken, verhoort hunne wenschen, en bevredigt hunne behoeften!*

HET HOF DER TUILERIEN.

Ik zal U een denkbeeld trachten te geven van het gezigt, dat het Hof der *Tuileriën* oplevert. Verbeeld U eene zaal, waarin zich twaalf of vyftien Hertogen en vyf of zes Dames bevinden. Daar de welvoegelykheid niet gedoogt, dat men er over het staatkundige spreekt, en men er zich noch met wetenschappelyke, noch met letterkundige onderwerpen bezig houdt, zoo kunt gy nagaan, dat degenen, die deze doorluchtige byeenkomst bywonen, niet dan met moeite het gesprek kunnen gaande houden, tot op het oogenblik, waarop de klok elf ure slaat en het sein tot den aftogt geeft. In het midden van dat vertrek speelt een grysaard *whist*. Stel U voor een' man, die een weinig doof is, een beminnelyk en goedaardig karakter bezit, en buitengewoon vriendelyk is. Het is de Koning. Eene jonge, tengere vrouw, die altyd in beweging is en een niet onbevallig voorkomen heeft, tracht, gelyk de Gravin van Bourgondië aan het Hof van Lodewyk XIV, eenige vrolykheid te verspreiden in deze eenigzins statige byeenkomst. Het is de Hertogin van Berry. Eene andere vrouw, minder jong en meer gezet, de Hertogin van Angoulême, sluimert van tyd tot tyd met de armen over de borst geslagen. Zy heeft den stemval van wylen den koning, haar vader. Men weet, dat Lodewyk XVI. die eene zware stem had, gewoonlyk op een' norschen toon en kortaf sprak. Dit waren de toenmalige Hovelingen gewoon zyn *coup de boutoir* te noemen. Zelfs in de zaal der Koningin, te *Versailles*, beschreef men op die wyze den toon, waarop de Koning zich uitdrukte. Sedert het Regentschap van den Hertog van Orleans stellen de personen, die gewoon zyn aan het Hof te worden toegelaten, er eene eer in, om zeer gemeenzaam te spreken over de leden der Koninglyke familie. Zy trachten zich daardoor met hen, als het ware, op een' gelyken voet te spreken.

De twaalf of vyftien personen, die zich elken avond naar den Koning begeven, maken tegenwoordig het Hof uit. Vóór de omwenteling begaf zich de geheele Adel in Frankryk, als om stryd, naar Versailles; maar de vrome stemming van de meeste der tegenwoordige leden van het Koninglyk geslacht deed hen zich meer afzonderen, en zet een zeer statig voorkomen by aan hunne byeenkomsten. De talrykste bestaan slechts uit een twintigtal personen, die byna allen door meer of min aanzienlyke jaarwedden aan hen verbonden zyn.

Mevrouw de Hertogin van Angoulême is de eenige, die van tyd tot tyd over staatkundige onderwerpen spreekt. Daar zy de beraadslagingen van de Kamer der Pairs leest in den *Moniteur*, vraagt zy somwylen, aan tegenwoordig zynde personen, hun gevoelen nopens de eene of andere aanspraak, door een' der liberale Pairs gedaan. Doorgaans antwoordt men haar, uit eene laffe toegevendheid voor de gevoelens, die men by haar vooronderstelt, dat de aanspraak slecht is; maar de fiere geest dier Vorstin laat haar niet toe, die soort van vleijery aan te nemen, en zy antwoordt niet zelden: "Gy bedriegt U, Myn heer! de aanspraak is zeer goed."

De zachtzinnige geaardheid en de wellevende manieren van Karel X. temperen de somberheid dier avondbyeenkomsten eenigermate. Daar men, Napoleon aansprekende, hem *Uwe Majesteit* noemde, zoo meende Lodewyk XVIII, dat deze benaming ontheiligd was geworden, en men had derhalve het gebruik ingevoerd, om hem niet dan in den derden persoon aan te spreken. Dit gebruik heeft stand gehouden onder zynen Opvolger, en, wanneer men Z. M. antwoordt, dan drukt men zich in diervoege uit: "De Koning doet my de eer, my te zeggen," enz.

Men wil, dat vele groote Heeren een' jaarlykschen onderstand genieten van 100,000 *francs*. Diegenen hunner, die het meest kiesch denken, ontvangen, wel is waar, die som niet uit de schatkist, maar zy geven te kennen, dat het hun aangenaam zyn zoude, om eene aanzienlyke hoeveelheid bosch, dat hun toebehoort, te ruilen tegen een eigendom der kroon; en die ruiling, waarby zy niet verliezen, komt gereedelyk tot stand.— Op die wyze heeft nog onlangs een Minister eene vermogende familie, welke zeer tegen hem verbitterd was, met zich weten te verzoenen door eene Barony.

ZOO VERDRYFT MEN DEN TYD TE PARYS!

Het Modespel, thans te *Parys* in de *salons* in zwang, is—noch *boston*, noch *whist*, noch zelfs *l'écarté*, maar—een zeer onnoozel kinderspelletje, het *lintenspel*. Elke persoon des gezelschaps neemt een lint, en houdt dit aan het einde vast. De andere einden bevinden zich, vereenigd, in de hand van hem, die het spel bestuurt, en zich gevolgelyk in het midden van den kring geplaatst ziet. Wanneer men nu hoort roepen: *trek!* moet men loslaten, en trekken, wanneer er geroepen wordt: *laat los!* Elk, die zich vergist, geeft een pand.—Zoo verdryft men te *Parys* den tyd!

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—SEPTEMBER.

4.	bark Dandy, De Lima,	Coro
5.	lantje Union Filantropica, Mollejas,	dito
	golet Theresa, Arbelo,	Puerto Cabello

UITGEKLAARD—SEPTEMBER.

1.	brik Peruvian, Churchill,
3.	golet Antonette, Gaerste,
	bark Eendragt, Wever,
6.	lantje Union Filantropica, Mollejas,

De lezers zullen ontwaren dat er in deze week even als in de beide voorgaande geene berigten uit Europa in dit weekblad geplaatst zyn, daar er alhier sedert eenen geruimen tyd geen vaartuig is aangekomen van eenige plaats waarvan wy versche Europesche tydingen konnen krygen. De laatste dezer tydingen liepen tot medio Juny en vry belangryke gebeurtenissen stonden toen te geschieden, vooral in Griekenland, waar de generaal Church en lord

Cochrane alle krachten bÿ een gezameld hadden om Athene te ontzetten. Zoo dat gelukt is, dan zal het eene gewigtige zaak voor de Grieken zÿn ; doch is die expeditie mislukt dan vreezen wÿ dat de zaak der Grieken hopeloos zÿ en dat de kolossale Turksche magt hen dit jaar geheel zal verpletteren.

Slechts een buitengewoon toeval kan hen redden ; als de dood van den Pacha van Egÿpte, die van den Sultan, een tegen revolutie te Konstantinopolen enz. Het is vooral te hopen dat de dood die zoo menigmaal onverwacht in het heilooze spel der dwingelanden heeft geblazen, thans ook niet toeven zal zÿn seissen onder de despoten te slaan, om aan het ongelukkige Griekenland, Spanje en Italie weer eenig lucht te geven.

Daar reeds sedert het begin van Mei de Porte alle bemiddeling van Rusland verworpen heeft, zoo moeten wÿ bÿ de eerste Europesche tÿdingen vernemen of Rusland nu maar gebeel lÿdelÿk zal toelaten dat zÿne geloofsgenooten in Turkÿe uitgeroeid worden of dat die mogendheid hun bÿstand zal verschaffen.

Ook uit Frankrÿk zien wÿ na het gebeurde met de nationale garde te Parÿs gewigtige tÿdingen te gemoet ; de staatkundigen die met den toestand van Frankrÿk bekend zÿn, zeggen dat het negen tiende der bevolking van dit rÿk liberaal is en dus het tegenwoordige ministerie even zoo bemind, als de Grieken de Porte ; zÿ voorspellen dat de Bourbons in Frankrÿk hetzelfde lot zullen hebben als de Stuarts in Engeland, en dat men welbaast eene revolutie,als de Engelschen in 1688,in Frankrÿk te gemoet ziet. Jacobus de tweede begunstigde de Jezuiten even zoo zeer tegen den geest zÿner natie als Karel de X. zulks thans in Frankrÿk doet.

Met de aankomst van de Amerikaansche schoener Hope Return, kapitein Mallet, zÿn er alhier Nieuw-Yorksche niewspapieren ontvangen, loopende tot den 10den Augustus ll. Wÿ hebben eenige uittreksels van derzelver nieuws artikelen gemaakt, welke in dit nummer zullen gevonden worden. Het is bewonderenswaardig dat er volstrekt niets hoegenaamd over de aangelegenheden van Europa, in dezelven gevonden wordt. Alles wat men er in vindt, dat der lezers aandacht waardig geacht wordt, zÿn een paar artikelen wegens een voorstel van vrede tusschen Buenos Ayres en de Brazilien ; en iets over een dinée gegeven ter eere van den Nederlandschen Minister, den Heer Huÿgens, te Albanÿ, in de Vereenigde Staten van Amerika.

De aankomst der vaartuigen van de overkust verschaft ons weinig nieuws. De brik Pichincha, welke men voor verongelukt gehouden had, is te Puerto Cabello aangekomen en heeft veel schade in den laatsten storm geleden.

Men zegt dat de geduchte Chisnero thans veel onrust verwekt door zÿne strooperÿen op de wegen van Caracas naar Valencia. Hÿ bevind zich nu, met 8 à 900 man geposteerd te Vittoria en houdt alle kommunikatien van Caracas en Valencia afgesneden. Geene maatregels zÿn nog genomen, om gemelde plaats uit de handen dier roover bende te ontzetten. Intusschen worden de ommestreken van Caracas en Valencia uitgeplunderd, de weinige handelsbetrekkingen met de binnen landen geheel gestremd, en de overlandsche kommunikatie tusschen Puerto Cabello en Caracas opgeschort.

De laatste storm.—De bovenwinds eilanden hebben, in de verledene maand Augustus, die zware storm vlagen ondervonden, namelÿk op den 17den, 21sten en 28sten. Men zegt dat St. Thomas en Guadeloupe de vlagen zeer hevig gevoeld hebben, zwaarder dan de overige eilanden.—Op de eerste plaats zÿn al de vaartuigen op strand geworpen, behalve eene Deensche korvet die vóór hare ankers is blÿven liggen. Op de laatste, te Pointe Petre; zÿn de vaartuigen, welke op het zien aankomen van den storm onder zeil gegaan waren, nog niet terug, en die, welke ten anker gebleven waren, zÿn allen op strand geloopen.

De stad van St. Thomas heeft zware schade geleden aan de huizen. Dat eiland staat onder eene ongelukkige stêr. Het heeft schrikkelÿk te worstelen met de elementen. Dan heeft er brand plaats gehad, dan weder storm en orkanen ; en wÿ vernemen met leedwezen, dat er nu eene hevige pest ziekte heerscht.

UITTREKSELS UIT AMERIKAANSCHE NIEUWSPAPIEREN.

New York, Aug. 10.

Gerucht van vrede tusschen Buenos Ayres en de Brazilien.—Met de aankomst van een vaartuig uit St. Thomas, vernemen wy, dat aldaar berigten tot het begin van July van Pernambuco zyn ontvangen geworden, behelzende eene mededeeling van den Amerikaanschen konsel, den heer Mansfield, wegens het sluiten van vrede tusschen de Brazilianen en de Buenos Ayreanen.

De *Baltimore American* behelst een artikel, meldende dat een brief van Rio Janeiro, gedagteekend den 20sten Juny, het volgende mededeelt : Op den 2den dezer is de heer Garcia, de Buenos Ayreansche minister, van Rio vertrokken, op eene Engelsche oorlogs korvet, om naar Buenos Ayres terug te keren, en is de brenger der *Preliminarien van een vredes traktaat* tusschen de beide landen.

Mondelyksche berigten bevatten dat de keizer zoodanige voorwaarden had voorgeslagen, welke de vrees doen geboren worden, dat deze voorstellen door het gouvernement van Buenos Ayres van de hand zullen worden afgewezen ; namelyk : het afzien van de expeditie naar Rio Grande, en eene formele renunciatie van alle vorderingen tegen die provintie en tegen alle andere, welke in verschil staan tusschen Brazilie en Buenos Ayres ; en deze laatste eischt weer aan zynen kant het afstand doen van alle aanspraak op Monte Video en de Banda Oriental.

BEVALLEN—Op Woensdag den 5den dezer, van een Zoontje, de Echtgenoote van den Weledelen Heer D. Dovale.

Arrived on Thursday last, the American Schooner Hope Return, capt. Mallet, from New York, for Maracaybo.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, Aug. 3.

PUBLIC DINNER.

A public dinner was given by the citizens of Albany to the Chevalier Huygens, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary from the Netherlands, on Friday the 27th inst. at Rockwell's Mansion House.

The following toasts were given :

1. The land of our fathers—" Whose blood prodigally poured out—more than the canals, meres, and inundations of their country, protected their independence.
2. The Patriot King of the Netherlands.
3. The President and Vice President of the United States.
4. The Governor and Lieut. Governor of the state of New York.
5. The memory of William the First, Prince of Orange.
6. The memory of Washington, Jefferson and Adams.
7. Our distinguished Guest. We greet him as the able and enlightened representative of the country of our descent.

After this toast was given, the Chevalier Huygens arose and addressed the company as follows :

Myne Heeren !—Het is eene aangename gewaarwording voor den Minister van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, in dit gedeelte der wereld zich in het midden van Ulieden te bevinden.

De daden van moed, van ondernemingsgeest, van order en het naarkomen van pligten welke Ulieder voorouders hebben doen uitmunten, brengt de historie ons in het geheugen ; maar het resultaat van die deugden te zien, den voorspoed te bewonderen, welke deze streken en vooral deze stad doen uitblinken is treffender : het is een levend beeld van menschelyke industrie.

Het aandeel hetwelk gylieden gehad hebt aan het grootewerk, hetwelk de westelyke zeeën met den oceaan vereenigt, geeft Ulieden een nieuw regt aan de nationale glorie dezer landen. Ik wensch Ulieden geluk met dit groot voltooide werk, hetwelk myne landgenoten met my in admiratie zet en waarvan wy opregtelyk de beste gevolgen wenschen.

Ontvang Myne Heeren ! mynen warmsten dank voor de eer my heden aangedaan en vergun my deze gezondheid uit te brengen :

" De welvaart van Albany en deszelfs waardige inwoners. Hunne volharding in die deugden die uwe voorouders groot maakten is het schoonste karakter aan een vry volk gegeven."

TRANSLATION.

Gentlemen :—It is an agreeable feeling for the Minister of his Majesty, the King of the Netherlands, in this part of the world to find himself among you. The deeds of courage, of enterprizing minds, the love of order, and the fulfilment of duties which have illustrated your ancestors, are offered to our memory by history ; but to see the results of those virtues, and to admire the prosperity which distinguishes this country, and particularly this city, is yet more impressive—it is a living picture of man's industry.

The part you took in the great work which unites the western lakes to the Atlantic Ocean increases your share in the national glory of this country, I offer you my gratulations for this great and finished work, which excited the admiration of my countrymen, and for which they wish you, as I do, the happiest results.

Receive, Gentlemen, my warmest thanks for the honor with which you have gratified me to-day, and allow me to propose this toast :

The welfare of Albany and its worthy inhabitants—Their perseverance in the virtues which exalted their ancestors, gives the highest character to a free people.

8. Barnevelt, Grotius, and the De Witts—Bright and shining lights ; the heralds and the martyrs of freedom.
9. Counts Egmont and Horn ; their blood was the seed of their country's independence.
10. The memory of Laurentius of Haarlem, the inventor of that great destroyer of superstition and tyranny—*the Art of Printing.*
11. The memory of De Ruyter and Van Tromp—
 " Who stood for their country's glory fast,
 And nailed her colors to the mast !"
12. The landing of the Pelgrims—May its glorious results continue to spread over the world.
13. " Heaven's last, best gift to man."

August 10.

[From the Baltimore Federal Gazette of Monday.]

LATEST FROM RIO JANEIRO.

By the arrival this morning of the brig Harriet, capt. Spear, from Rio Janeiro, we have received political and commercial advices to the 24th of June. Our correspondents, as may be seen by the extracts below, seem to be confident that Peace between Buenos Ayres and Brazil will result from the propositions tendered by the Emperor ; but if our verbal information be correct, we should imagine that Buenos Ayres will hesitate before she accepts the terms held out by the Brazilians. It is understood the Emperor insists upon the immediate abandonment of the expedition to Rio Grande, and a formal renunciation of all claims upon that province as well as all other territory held in dispute between the two governments—terms which we think Buenos Ayres will scarcely accept unless her situation is desperate indeed.

" *Rio de Janeiro, June 23.*—It is the general impression that Peace will be concluded between this Government and Buenos Ayres in a short time, Mr. Garcia, the Buenos Ayrean Ambassador to this Government having returned home, bearing with him the Emperor's proposals for peace, which it is thought Buenos Ayres will be compelled to accept owing to the disaffected state of her inferior province ; the prospect has already had the effect to reduce the price of Specie and all Foreign Bills."

A correspondent at Port-au-Prince, whose letter, by the way did not come so early as we could have wished sends us the following account of the conspiracy and execution of the persons implicated in the recent affair at Hayti.

Port-au-Prince, 12th July.—A dangerous conspiracy, as it was called, though I believe nothing more than a determination to remonstrate against the arrangement with France, in which a number were concerned, from Generals down to Sergeants, was discovered a few days ago. The government determining to punish in a most exemplary manner, with a view of deterring others from a similar course of conduct, arrested four subaltern officers, the highest rank only a captain, and after giving them a mock trial, in which counsel was refused to be heard in their behalf, condemned and executed them in one day—I should have said murdered them. Never having witnessed an execution, I determined to see this ; and if the conduct there exhibited merits the appellation of bravery, never was this virtue more strongly displayed. The condemned went to the ground smoking their cigars, without being tied or having bandages over their eyes ; their wives, children, and relations in company. They passed to the place of execution with as much *sang froid*, as if they were " spectators and not actors in the dismal scene." When the platoon, which consisted of about thirty men, fired, but one man fell, and he was slightly wounded : it required three or four rounds to bring down two more ; and the last victim stood twenty shots before he fell, calmly smoking his cigar. If such indifference of life cannot be called bravery, it is the strongest instance of passive fortitude ever displayed."

FROM ST. THOMAS PAPERS.

We have been politely handed a printed Pamphlet, signed by " *Merchants of Caracas and La Guayra* ;"—it is an interesting exposition, and aware of the interest of the mercantile part of this Community in the affairs of that portion of Colombia, we lay it before our readers.

FROM MERCHANTS OF CARACAS AND LA GUAYRA.

On perusing the government Gazette " *El Reconciliador,*" of the 15th ———, we scarcely know which to admire most,—its unparalleled effrontery in treating as it does, our public servants, our merchants, and even the flags of foreign nations, or the self-debasement of this once independent city, in suffering such imputations in silence.

A submission thus abject, arising as it does, either from insensibility or despair, affords no very flattering estimate of our condition. It has been often remarked, that patriotism, and energy of character, are never found to thrive in any but a free country, or to form in other circumstances, the basis of a national character. The fact indeed is certain, and the reason sufficiently obvious: where the most animating subjects, such as a nations policy, its finances, or morals, have become matters of little interest, or tacitly interdicted, patriotism feels in perpetual dread of contempt, or rebuke, and disdains to display itself even on those topics that are permitted; and whilst a barrier thus closes the career of independence and public zeal, all the heroic energies of the character are repressed and extinguished. But we will not enlarge on truths so elementary, but content ourselves with enquiring, whence is it, that whilst we thus behold the press of Caracas vomiting forth its weekly offal of fallacies and abuse, alike degrading to the country and individuals, we find no pen employed in defence of decency, and of principles that ought to be most dear to us. It is because the editor of the *Reconciliador* admits at the close of his third column, that he makes laws as well as panegyrics on them, and that we dare no longer question the infallibility of an official pen? Disclaiming for ourselves, such miserable fears, and under no awe but such as respect for the law and society imposes, we shall proceed to examine how far the sound political views of this author, may atone for his want of decency, premising that if we have hitherto abstained from so doing, it has been in the hope that the task would have fallen into abler hands. Having less to do however with the matter than the manner of the *Reconciliador*, we shall pas over extraneous subjects, and select such topics as more immediately concern our characters and interetts.

With this view however, we are unavoidably led to follow the *Reconciliador* in its reasonings on our present revenue laws; and in so doing, we who look not at men, but at principles and institutions, and think all sweeping abolitions in either, injurious to individuals, and dangerous to the community, may be allowed to question the expediency of this return so long exploded usages, instead of joining in those commendations, so naturally and parentally bestowed on them by the writer of the article in question. Even he however is not insensible to the unprecedented severities and vexations of this law, when he offers for them the following apology: "Measures of severity have no: become necessary for the correction *of abuses which would not have been needed in ordinary times*." Severity is in this case of two kinds—theoritical and practical; the one existing in the mode of framing the law, the other in its vigilant enforcement. The latter is the severity of which we stood in need, even by the shewing of the *Reconciliador* itself, in the passages which follow the foregoing extract; and therefore we cannot understand how we consult that need, by uprooting our institutions, and changing them from mild to severe, from attractive to repulsive, the more so, as we venture to think that we never had approached so near perfection, and the usages of the most enlightened nations, in this particular, as under those custom house laws which have been now repealed: neither can it be pretended that the remedy was at all applicable to the disease, consisting, as the latter is admitted to have done, not in the law itself, but in its slovenly observance. Such sweeping abolitions in remedy of partial evils, betoken an intellect incapable of grappling with its subject—mangling where it ought to dissect, and cutting the gordian knot which needs but discrimination to untie.—But the writer in question, exults in these sudden and unqualified changes, with all the mischievous spirit of an impetuous half informed mind. His perception of future general good is blinded by his impatience of present and partial ill; comprehending but a part, and not a system, and intent only on some comparatively petty object, which in the heat of passion he has magnified to himself, he violates for its attainment the very principles which constitute political and social order, and to which the very object so sought, must, if ever attained, owe both its success and permanency; whilst to vindicate this violation, he prostitutes to common purposes, maxims which are only applicable in cases of the greatest extremity, and which teach us to relax the bonds of society only to save them from bursting.

The case of illegal exportation of mules, &c. which the *Reconciliador* urges in support of its doctrine of "severe measures," is, if true, a flagrant offence, and if false, it behoves the parties accused to come forward and confront the accuser: but in either case it is utterly inadmissible in the sense therein attached to it, of justifying the repeal of our custom house laws: it is an abuse, which will ever be renewed by dishonest agents, be the law what it may. The mention here of mules, recalls to our memory an idle story which we heard some years back, of a Secretary of our Congress, who displayed therein as much *"cool impudence"* as that imputed to the actors in this case. Our secretary had occasion to remove with the Congress in the course of the war from one town to another, and for this purpose made a requisition to government for some thirty or forty mules to carry the statutes and laws of Congress. It happened on the road, that one of these indiscreet mules, ran off with the precious records, and in the issue, the box was forced open, when instead of sage laws and musty reams of papers, appeared "bretannias," "listados," and other merchandize. The commander of the district who witnessed the scene, and who knew the purpose for which the mules had been demanded, had the curiosity to examine the remaining loads, when lo! five contained the archives of Congress, and the remainder the merchandize of our prudent Secretary. Thus such things will happen in spite of law, even amongst secretaries, and members of Congress! proving that we talk on principle, but we act on interest.

That our custom house revenue will diminish under this change in its laws, seems to us obvious, since no commercial enterprise can repay the vexations and losses attendant on an observance of its 1st clause of the 3d article, 5th of the 5th article; 13th article; two first clauses of the 15th article; and 3d clause of its 24th article, with several, others, Witness the vessels which have lately left our port to seek another market, and which, for the benefit of the sceptical, we shall here enumerate:—the Danish schooner Ann, the American schooner Orion; the French brig Robert Eugene; the French brig l'Eclair; the American schooner Exchange; the French brig Eugenie: and the English schooner Lynx; the two last of which return even to London and Bourdeax with part of their cargoes, in preference to trading with us. Other vessels whose names are not before us, have also quitted La Guayra with part of their outward cargoes on board, with a view of either selling them elsewhere, or depositing them in Puerto Cabello, until they can conveniently withdraw them from the country. As we cannot ascerta n the precise nature and value of the goods thus taken from us, neither can we accurately compute our loss of revenue thereon; but assuming two hundred thousand dollars as the lowest estimate of the former, and their duties at an average of twenty per cent, the treasury loses forty thousand dollars by the event, and this be it recollected within a period of two months. The *Reconciliador* would persuade us, that all this is accident, urging that the state of the market presented no encouragement for the sale of the particular class of goods brought in these vessels, and that the absence of our capitalists in Caracas, and on their estates, was the cause of securities not having been found; as if Caracas and La Guayra were not synonymous terms as regards commercial relations, or as if the *Reconciliador* could adduce one instance of a merchant being absent on his estate. But this being a relative question, is best solved by asking the *Reconciliador*, not merely how many foreign vessels have left our port since the enactment of the law, but how many have unloaded in it? for we must estimate its effects, not by the number so leaving us, but by their proportion to the whole; a test which we imagine, will convince incredulity itself. We hazard nothing in asserting, that no instance of this sort has happened to us until now, at all events as applies to cargoes of flour and French wines; it is therefore gross sophistry, or self-delusion, to attribute to accident seven successive cases like the present. The *Reconciliador* itself does not believe it, and if it did, the very nature of two of these cargoes disproves the assertion: the one consisting of wines and spirits, and the other of flour; the former being in unprecedented demand in the market, whilst for the latter $11 per barrel were offered to the American, which he refused, in order to sell at St. Thomas, apart from the vexations and risks of this law, for $5 1-2.—Let not the Editor of the *Reconciliador* therefore lay this flattering unction to his soul, nor even believe, that in this particular, the future will be more prosperous than the past. The gross revenue of La Guayra custom house from the 1st of July, 1823, to the 30th of June, 1824, being the first return published in this city was $816,822, 6 reales, or $68,096 monthly; that of the succeeding year ending the 30th of June, 1825, was $757,823 3 reales or $63,151 monthly; and the return for the following year, or from 1st of July, 1825, to the 30th of June, 1826, was $533,489 or $44,874 monthly. Although we here behold a gradual decrease in our commerce, arising from causes that are still operating,* apart from the new law, yet after conceding to these causes the amplest effect, we shall still find a most disproportionate deficit, between the lowest of the foregoing estimates, and our present income; in so much, that we venture to assert, that an examination of the return of the present quarter, commencing on the 1st of April, will manifest not merely a decline in our custom house revenue, but its comparative annihilation.

The *Reconciliador* dwells with much self-complacency on that part of the law which professes to allow a longer term for the payment of duties than did the former one; but this is mere illusion. The law provides indeed, that duties *not exceeding fifty dollars be paid in three days; not amounting to five hundred dollars, in thirty days; to two thousand dollars in sixty days; to six thousand, in ninety days; to twelve thousand by equal instalments in sixty and one hundred and twenty days; and when so exceeding twelve thousand, in ninety and one hundred and eighty days.* Who would think now, that these consessions, reasonable as they seem, are for the most part inoperative, from the insertion therein, of the two words "original invoice," and from these respective calculations being founded on the amount of such original invoice. Every merchant knows that on few original invoices the duties amount to two thousand dollars, although the aggregate duties of the party may exceed twelve thousand; and thus should a merchant have a consignment entered in half a dozen or more original invoices the united duties on which exceed 12,000 dollars, although no separate one amounts to 2000, is it not clear that this laws which seems to concede him 90 and 180 days to pay his duties, grants him in fact but sixty? Again, the effect of this provision operates materially against obtaining securities, since many a guarantee might be offered for a man's punctuality in 90 and 180 days, that would be withheld for one third of the peroid. Another provision of this law which is peculiarly oppressive, is that which exacts 10 per cent. for the exportation of merchandize. All the world knows that we manufacture no merchandize,—at least for exportation, and consequently this term can only apply to merchandize introduced from abroad, and which has already paid its import duties. To exact under such circumstances an export duty of ten per cent., when all other countries grant a drawback, is obviously unjust. Why should the importer who derives no benefit from our market, pay more, or even so much, as the man who does? The *Reconciliador* cannot be so ignorant of the customs of their countries, as well as of all moral law, as not to know that a drawback is always claimable in such cases.

(*To be continued.*)